

aauidt jeg erindrer, er den ældre Lovgivnings Forskrift, saaledes at det ikke kan blive siddende længere i Skolen, hvorimod Ministeren mere har stillet det som en Ret for Forældre og Børger at forlange Børnet udfrevet; jeg tror, at det bør foreskrives, at det skal udskrives, saaledes at det ikke fylder Pladsen op for de Ungre. Der er nemlig ikke noget stort Haab om, at det kan nytte Noget, at et saadant Barn bliver siddende længere. Smidertid kan der jo være Tilfælde, som f. Ex. hvor Sygdom kan have afholdt Børnet i flere Aar fra at søge Skolen, hvor der bør kunne gives Tilladelse dertil, og derfor er Kommuniens Bestyrelses Samtykke efter Skolekommissionens Forslag ogsaa forbeholdt i saadanne særlige Tilfælde. Fremdeles er det fastholdt, hvad der er foreskrevet i Loven af 1855 § 3, at de trettenaarige Børn kunne udtages af Skolen, naar de have naaet det Maal af Kundskab og Færdighed, som Børn i Gjennemsnit ere i Besiddelse af. Udvalgets Flertal tror, at man bør stærke Fordringerne lidt til de trettenaarige Børn ved at forlange, at de fuldkomment skulle have naaet det, thi ellers tror jeg, at man let, da navnlig fattige Forældre ere stærkt fristede til at ønske deres Børn tidligere udfrevne af Skolen, for at de kunne komme i Tjeneste, gjør det til en Regel, at det trettenaarige Barn udskrives, hvilket det ikke bør være, da Børnet meget sjældent i den Alder vil have naaet det Maal af Kundskab og Færdighed, som bør forlanges, før end det forlader Skolen. Endelig er der i det sidste Stykke af Paragrafen bestemt, at Udskrivning til Konfirmation efter Skoleaendringen af 1814 bortfalder, og denne Bestemmelse har Udvalgets Flertal ogsaa optaget i sin § 1. Jeg figter herved til § 25 i Aendringen af 1814, der, saavidt jeg veed, i Praxis forstaaes saaledes, at naar et Barn indmeldes hos Præsten til Konfirmation, faar det tillige Fritagelse for at gaa i Skole. Denne Praxis ønske vi afløst. Konfirmationen er jo nu bleven en fri Sag og har altsaa Intet at gjøre med Udskrivningen af Skolen. Allerede af denne Grund bør denne Del af § 25 i Jd. 1814 falde bort. Men dertil kommer, at det ikke bør taales, at et Barn, for at nyde Præstens Undervisning 2 Gange om Ugen, forsømmer al sin Skolegang. Anmeldes Børn, der endnu gaa i Skole, til Konfirmation, saa maa Præsten indrette sin Konfirmationsundervisning saaledes, at den ikke kommer i Konflikt med Skoleundervisningstiden, og det vil han, hvis Flertallets øvrige Forslag vedtages, ogsaa kunne, idet ældste Klases Undervisning da vil blive henlagt til Eftermiddagen, saa at alle ældste Klases Elever ville være fri hver Formiddag. — Idet jeg nu gaar over til § 2, maa jeg bede et lille Uheld undskyldt, idet der ved en gjensidig Misforstaaelse er baade af Ministeren og af Udvalgets Flertal blevet stillet Aendringsforslag, der gaa ud paa det Selv-

samme, og mellem hvilke man frit vil kunne vælge det, der behager mest. Jeg tror, at Udvalgets Flertals Forslag har det Fortrin, at det gjør til almindelig Regel, hvad der nu gjælder i Kjøbstæderne, men ikke paa Landet, nemlig at Skolekommissionen skal føre Protokol over samtlige skolepligtige Børn i Kommunen. — Jeg kommer nu til § 3, som indeholder Bestemmelser om Mulktningen for Skoleforsømmelser. Som i Bestemmelsernes udtalt, har Udvalgets Flertal ikke kunnet føle sig tilfredsstillet ved denne Paragraf. Vi kunne ikke Andet end anfse de paagældende Mulktbestemmelser for meget uheldige. Som befyndt, sættes Bøden nu til 3 St. eller 6 Ore for hver Dag, et Barn forsømmer Skolen. Ganske vist kan efter gjentagen Forsømmelse Bøden forhøjes til 6, 12 og 24 St., men det sker vist overordentlig sjældent, og i alt Fald er jo den smaalige Dregning af de Dage, et Barn har forsømt Skolen, kjedsommelig og i Grunden ogsaa taabelig, fordi en enkelt Forsømmelse naturligvis ikke kan gjøre Noget til Sagen og ikke bør mulktres, medens derimod den fortsatte Forsømmelse, hvad enten det er Husbonden eller Forældrene, der ere Skyld deri, bør straffes og straffes sølelig. Man har vist Exempler paa, at det har kunnet betale sig, at et Barn blev taget i Tjeneste om Sommeren, paa hvilken Tid Skolegangen jo nu kun finder Sted hver anden Dag eller 2 Gange ugentlig, mod at Husbonden da paatog sig at betale Bøderne for Skoleforsømmelserne hele Sommeren igjennem. Dette bør ikke være Tilfældet. Det bør undersøges, hvad Grunden til Forsømmelsen er. Dersom den er antagelig, eller dersom det er en enkelt Fristelse, for hvilken Forældrene af Armod eller af Trang til deres Børns Hjælp for en kort Tid have givet efter, saa er det Noget, som Kommunalbestyrelsen, der jo nu er Skolens rette Værge, bør have Myndighed til at gjøre stråffrit. Findes det derimod at være ond Villie eller Egennytte, der har foranlediget Forsømmelserne, saa bør de Bedkommende rammes og det meget sølelig. Det er dette Formaal, man har eftertragtet ved de Paragrafer, som det i 1874 her i Landsthinget nedsatte Udvalg bragte i Forslag, og som nærværende Udvalg har tilladt sig at optage med nogle ganske smaa Forkortelser og Redaktionsforandringer. Ifølge disse Paragrafer, som foreslaas indfemte i Loven i Stedet for § 3, vil Kommunalbestyrelsen kunne idømme Bøder fra 2 til 25 Kr., og naar Bøderne ikke betales, skulle de affones, men inden der falder Dom, skal der enten af Kommunalbestyrelsen selv, eller hvor den er meget talrig, af et dertil nedsat Udvalg i Skolekommissionens Overværelse foretages en Undersøgelse af Skoleforsømmelsernes Bestaaenhed, hvorved Forældrene, Børgerne eller Husbonderne indfalder til at møde. Dersom de ikke møde, faae de at tage Skade for Sjæmgjæld. Men naar de møde, kunne de fremkomme med